

N:o 24.

Af Herr Frisk: Om upphäfvande af Kongl. Brevet den 8 April 1811, angående flottleds begagnande, och antagande af ett förslag till Förordning rörande flottning af skogsalster.

Då erfarenheten i de norrländska länen allt mer och mer vitsordat den trängande nödvändigheten att förändra bestämmelserna i Kongl. Brevet af den 8 April 1811, om flottled, får jag — dels med ledning af hvad komiterade för utarbetande af förslag till ny lag rörande vattenrätten den 5 November 1870, angående flottled, föreslagit, dels i hufvudsaklig öfverensstämmelse med härhos bifogade, för Storfurstendömet Finland gällande förordning, angående flottning af skogsalster af den 24 Mars 1873, härmed vördsamt föreslå,

att Riksdagen behagade för sin del upphäva Kongl. Brevet af den 8 April 1811, om flottled, samt godkänna nedannämnda förslag till förordning, angående flottning af skogsalster, att gälla för Gefleborgs, Vester-Norrlands, Jemtlands, Vester- och Norrbottens län med eller utan de förändringar deri, som Lag-Utskottet kan finna skäl att för Riksdagen föreslå:

Förordning angående flottning af skogsalster.

§ 1.

I sjöar, elfvar, strömmar, åar, sund eller andra naturliga vattendrag, der flottning kan ske, må enhvar, under iakttagande af föreskrifterna i denna förordning, verkställa flottning af skogsalster.

Flottningsmanskaper är berättigadt att, då sådant är för flottningen nödvändigt, beträda eller med flottgods lägga till vid stränderna af flottled samt der anbringa bomfästen eller vidtaga andra för flottningen erforderliga åtgärder.

§ 2.

På ställen, hvarest allmän farled för ång- eller segelfartyg nyttjas, der bro, sluss, vatten- eller fiskeverk eller annat fiske, som regelbundet idkas, kan skadas eller ock der annan värdefullare anläggning förefinnes eller skogsalster icke kunna utau uppdämning fortskaffas, får flottning icke bedrifvas, förrän syn och pröfning föregått, såsom här nedanför beskrifves, så framt saken icke uteslutande angår enskilde sakegares rätt och dessa samtycka till flottningen.

Sådan syn och pröfning kommer efterhand att på statsverkets bekostnad verkställas uti vattendrag, som till flottled allmännare begagnas. Önskar någon verkställa flottning i dylikt vattendrag, innan syn och undersökning genom styrelsens försorg kunnat anställas, eller i annat sådant vattendrag, hvarest flottning, såsom ofvanför sagdt är, ej utan föregången undersökning får utföras, ege han hos Konungens Befallningshafvande i länet ansöka att sådan förrättning må på hans bekostnad verkställas. Kan han genom bevis af kronofogde eller magistrat eller af två trovärdiga män styrka, att endast någon mindre bro eller något ringare vattenverk förefinnes i vattendraget och att för flottningen annat hinder af förenämnda beskaffenhet icke eger rum, må Konungens Befallningshafvande, sedan vederbörande sakegare blifvit hörde, utan att syn föregått, tillåta flottningen, derest sökande ställer godkänd säkerhet för ersättandet af skada, som derigenom kan vållas.

§ 3.

Den i § 2 omförmälda syn förrättas af chefen för norra väg- och vattenbyggnads-distriktet eller annan dertill förordnad sakkunnig person med biträde af någon skogstjensteman, som Skogsstyrelsen på Konungens Befallningshafvandes anmodan dertill utsett, samt två gode män.

Dervid skall undersökas, huru i vattendraget befintliga broar, slussar, vatten- och fiskeverk eller annat fiske skola skyddas, äfvensom hinder genom flottning för farleds öppenhållande förekommas;

huruvida flottning till betryggande af förenämnda ändamål eller af annan giltig anledning bör under någon del af året förbjudas, om virket,

då det flottas, för enahanda orsaker bör vara afbarkadt, äfvensom om det får fortskaffas löst eller sammanbundet i flottar;

huruvida säkerhet för befarad skada i särskilda fall, då dyrbarare egendom genom flottning kan äfventyras, skall affordras vederbörande virkesegare, innan flottning af dem på stället verkställas;

om flottning i särskilda vattendrag eller delar deraf ovilkorligen bör till allmän eller enskild båtnad verkställas för samtliga virkesegares gemensamma räkning, och huru flottningen, i sådant fall, bör ordnas;

huru flera egare tillhörigt virke, som flottas för gemensam räkning eller blifvit sammanblandadt, skall för delegares räkning på lämpliga ställen åtskiljas och uttagas;

huruvida expropriation af mark, vattenområde eller vattenverk är nödvändig för anläggning af sådana anstalter, som erfordras för att göra flottleden farbar eller skydda dervid belägna inrättningar, huru stor kostnad kan erfordras för dessa anstalters anbringande och vidmakthållande, inom hvilken tid de kunna utföras och hvilken afgift för deras begagnande vid flottning bör erläggas till den, som inrättat densamma.

Vid synen skall ock, så vidt görligt och nödigt är samt vederbörande sakegare sådant påyrka, undersökas och föreslås,

huru långt och med hvad vilkor flottningsmanskaper efter behofvet för flottningen må berättigas att beträda enskilda jordegares område, äfvensom utlåtande afgifvas om andra förhållanden, hvilka för flottningens ordnande behöfva tagas i betraktande.

Sedan tillstädeskomne sakegare blifvit hörde, skall förrättningsmannen på stället i ärendet afgifva yttraude och förslag, meddela sakegare innehållet deraf samt göra om deras anmärkningar anteckning uti instrumentet, hvilket derefter af förrättningsmannen utan dröjsmål till Konungens Befallningshafvande insändes.

§ 4.

Efter det syneinstrumentet till Konungens Befallningshafvande inkommit, bör detsamma skyndsamlingen behandlas och utslag i ärendet meddelas, hvori noga bestämmas de vilkor och föreskrifter, som för flottning i vattendraget för omförmälda rättigheters betryggande böra iakttagas, äfvensom den afgift, som skall erläggas af dem, hvilka begagna i vattendraget nödiga flottningsanstalter.

Om enskild person eller bolag ansöker att på grund af utslag få innan detsamma vunnit laga kraft, verkställa flottning, må sådant tillåtas,
i fall

i fall sökanden hos Konungens Befallningshafvande ställer säkerhet för all den ersättning honom, kan ådömas, i händelse ändring i utslaget vinnes.

§ 5.

Befinnes af enskilda personer eller bolag för flottningens underlåtande eller skyddande af andras egendom anlagd inrättning bristfällig, ega Konungens Befallningshafvande på anmälan vid vite förpligta innehafvaren till bristernas afhjelpande eller efter omständigheterna på giltiga skäl förklara honom sin anläggning förlustig, i hvilket fall inrättningen skall genom offentlig auktion öfverlätas åt andra, som pröfvas lämpliga att den förestå och vidmakthålla samt derföre ställa säkerhet. Om flottledens begagnande, innan de anmärkta bristerna blifvit afhjelpa, kan förorsaka betydligare skada, må Konungens Befallningshafvande emellertid förbjuda slikt begagnande.

§ 6.

Innan flottning vidtager, bör virkets egare bland flottningmanskapet utse en förman, som flottningen förestår, samt derom underrätta länsmanen i orten.

Der skilda egare tillhörigt virke flottas i samma vattendrag, skall en hvar af dem förse sitt gods med tydligt märke, som kan urskiljas från de enahanda märken, hvilka andra begagna. Virkets egare bör hvarje år, minst tre veckor förrän flottningen vidtager, vid vite af fentio Kronor, aflemna en teckning af sagda märke till länsmanen i orten, hvarest flottningen verkställes; och åligger det länsmanen att uti närmaste kyrkor låta kungöra så väl om förmanen för flottningen som om de virkesegare, hvilkas märken till honom aflemnats, samt hålla teckningarne af dessa märken till påseende för dem, som önska taga derom kändedom.

Om flottgoods, som icke är märkt eller hvars märke under flottningen blifvit utplånadt, sammanblandas med andras gods, så att eganderätten dertill icke kan med säkerhet bestämmas, skall allt sådant gods fördelas emellan samtliga virkesegare i det förhållande en hvar bevisligen är i afsaknad af virke, som han då haft under flottning i vattendraget.

§ 7.

Den, som förestår eller inrättat sådan flottled, som i § 5 beskrifves, vare pliktig att godtgöra all skada, som kan förorsakas genom hans

försummelse att hålla de för flottningen uppförda inrättningar i behörigt stånd.

För all skada eller olägenhet, som inträffat genom virkessegarens eller flottningsmanskapets förvällande eller genom det flottade virket, vare virkessegaren ansvarig.

Ega flere del i virke, som förorsakat skada, eller kan det icke bevisas hvilkens virke skadan förorsakat, ansvara de som i flottningen efter vattendraget deltagit gemensamt alla, eller den af dem, som tillgång eger, för ersättningsens gäldande till den, som skadan lidit.

§ 8.

Då flottning sker på sådana ställen, hvarest förutses kan att flottningsmanskap måste beträda annans jord eller grund, eller att skada kan uppstå genom det flottade virket, vare den, som flottningen förestår, skyldig att derom underrätta vederbörande strandegare, antingen genom kungörelse i ortens kyrka, eller genom särskild anmälan hos strandegaren eller dennes ombud.

Timar sedan skada, skall förmannen för flottningsmanskapet, innan det flottade godset från trakten får vidare framskaffas, erbjuda sig att godtgöra skadan. Kunna parterna om ersättningen icke sämjas, ega de hvardera utse en god man för att jemte en tredje, hvilken de utsedda tillkalla, pröfva skadan och bestämma den ersättning, som derföre bör utgifvas, jemte arvodet för deras förrättning och af hvem det bör gäldas. Hvad sålunda bestämmes, skall genast utbetalas eller säkerställas genom pant eller borgen, som blifvit af vederbörande myndighet godkänd.

Ätnöjes ej egaren af virket med värderingen, hafve rätt att vid domstolen i orten, der skadan skett, göra saken anhängig och söka återvinning för det han utgifvit, i stad inom en månad, och på landet vid det lagtima häradsting, som en månad derefter först infaller. Om den, som skadan lidit, icke nöjes med honom tillerkänd godtgörelse, må han i enahanda ordning vid samma domstol söka rättelse deri.

§ 9.

Uraktlåter förman att erbjuda och fullgöra ersättning, som i § 8 säges, må vederbörande länsman eller magistrat, på anmälan af den som skadan lidit, med qvarstad belägga så stor del af det under förmannens inseende ställda virke, som motsvarar ersättningen. Har denna ännu icke blifvit på förenämndt sätt bestämd, skall den af utsedde gode män

först uppskattas. Godtgör icke virkesegaren inom fyra veckor derefter skadan och annan deraf föranledd kostnad, må det i qvarstad tagna virket genom länsmannens eller magistratens åtgärd medelst offentligt utrop försäljas, samt skadeersättningen och kostnaderna ur de inflytande medlen gäldas.

Undandrager sig den, som skada lidit, att för skadans bestämmande utse värderingsman, eller är han frånvarande eller aflägsset boende, och har han icke utsett på stället eller i dess närhet någon annan, som uti ifrågavarande afseende eger föra hans talan, hafve ej makt att förhindra flottningsgodsets fortskaffande eller begära qvarstad derå.

§ 10.

Hvar som af ondt uppsåt skadar bommar eller andra för flottning gjorda anstalter, eller lägger i flottled stängsel eller annat för att dymedelst hindra flottning, plikte från ett hundra till ett tusen Kronor.

Stämpliar någon annans virke med sitt märke, i afsigt att tillegna sig detsamma, straffes han enligt lag.

I alla dessa fall vare den skyldige jemte virkesegaren förbunden att ersätta den skada, som genom hans förvållande uppkommer. Sakegare dock obetaget att i de uti 2 mom. 7 § omnämnda fall omedelbart söka virkesegaren, hvilken derefter eger hålla sig till den skyldige.

Af förenämnda böter tillfalla två tredjedelar allmänna åklagaren och en tredjedel de fattiga, och i fall böterna icke utgå, skola de förvandlas till fängelse vid vatten och bröd, motsvarande en tredjedel af det ådömda bötesbeloppet.

Skulle ej Riksdagen godkänna ofvanstående förslag till förordning, angående flottning af skogseffekter, får jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen behagade besluta ingå till Kongl. Maj:t med underdånig anhållan, det täcktes Kongl. Maj:t till nästkommande riksdag låta utarbета och då för Riksdagen framlägga förslag till en för de fem norrländska länen gällande förordning angående flottning af skogseffekter.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 29 Januari 1874.

Edvard Frisk.

Hans Kejsersliga Majestäts nådiga förordning, angående flottning af skogsalster. Gifven i Helsingfors, den 24 Mars 1873.

Wi ALEXANDER den Andre, med Guds Nåde, Kejsare och Sjelfherrskare öfver hela Ryssland, Tsar af Polen, Storfurste till Finland etc. etc. etc. Göre veterligt: På Finlands Ständers underdåniga tillstyrkan vele Wi, angående flottning af skogsalster, i nåder stadga och förordna som följer:

§ 1.

I sjöar, elfvar, strömmar, åar, sund eller andra naturliga vattendrag, der flottning kan ske, må enhvar, under iakttagande af föreskrifterna i denna förordning, verkställa flottning af skogsalster.

Flottningsmanskaf är berättigadt att, då sådant är för flottningen nödvändigt, beträda eller med flottgods lägga till vid stränderna af flottled samt der anbringa bomfästen eller vidtaga andra för ändamålet erforderliga åtgärder.

§ 2.

På ställen, hvarest allmän farled för ång- eller segelfartyg nyttjas, der bro, sluss, vatten- eller fiskeverk eller annat fiske, som regelbundet idkas, kau skadas, eller ock der annan värdefullare anläggning förefinnes eller skogsalster icke kunna utan uppdämning fortskaffas, får flottning icke bedrifvas, förrän syn och pröfning föregått, såsom här nedanföre beskrifves, så framt saken icke uteslutande angår enskilda sakegares rätt och dessa samtycka till flottningen.

Sådan syn och pröfning kommer efterhand att på statsverkets bekostnad verkställas uti vattendrag, som till flottled allmännare begagnas. Önskar någon verkställa flottning i dylikt vattendrag, innan syn och undersökning genom styrelsens försorg kunnat anställas, eller uti annat sådant vattendrag, hvarest flottning, såsom ofvanföre sagdt är, ej utan föregången undersökning får utföras, ege han hos Guvernören i länet ansöka

att sådan förrättning må på hans bekostnad verkställas. Kan han genom bevis af kronobetjent eller magistrat eller af två trovärdige män styrka att endast någon mindre bro eller något ringare vattenverk förefinnes i vattendraget och att för flottningen annat hinder af förenämnd beskaffenhet icke eger rum, må Guvernören, sedan vederbörande sakesgare blifvit hörda, utan att syn föregått tillåta flottningen, derest sökanden ställer godkänd säkerhet för ersättande af skada, som derigenom kan vållas.

§ 3.

Den i § 2 omförmälda syn, verkställes i öfverensstämmelse med de föreskrifter, som för enahanda syner finnas påbjudna i Nådiga förordningen angående vattenledningar och vattenverk af den 23 Mars 1868, och förrättas af Distriktsingenjören eller annan dertill förordnad sakkunnig person med biträde af någon forsttjensteman, som Forststyrelsen på Guvernörens anmodan dertill utsett, samt två gode män.

Dervid skall undersökas, huru i vattendraget befintliga broar, slussar, vatten- och fiskeverk eller annat fiske skola skyddas, äfvensom hinder genom flottning för farleds öppenhållande förekommas;

huruvida flottning till betryggande af förenämnda ändamål eller af annan giltig anledning bör under någon del af året förbjudas, om virket, då det flottas, för enahanda orsaker bör vara afbarkadt, äfvensom om det får fortskaffas löst eller sammanbundet i flottor;

huruvida säkerhet för befarad skada i särskilda fall, då dyrbarare egendom genom flottning kan äfventyras, får affordras vederbörande virkessegare, innan flottning af dem på stället verkställles;

om flottning i särskilda vattendrag eller delar deraf ovilkorligen bör till allmän och enskild båtnad verkställas för samtliga virkessegares gemensamma räkning, och huru flottningen i sådant fall bör ordnas;

huru flera egare tillhörigt virke, som flottas för gemensam räkning eller blifvit sammanblandadt, skall för delegarnes räkning på lämpliga ställen åtskiljas och uttagas;

huruvida expropriation af mark, vattenområde eller vattenverk är nödvändig för anläggningen af sådana anstalter, som erfordras för att göra flottleden farbar eller skydda dervid belägna inrättningar, huru stor kostnad kan erfordras för dessa anstalters anbringande och vidmakthållande, inom hvilken tid de kunna utföras och hvilken afgift för deras begagnande vid flottning bör erläggas till den, som inrättar desamma.

Vid synen skall ock, så vidt görligt och nödigt är samt vederbörande sakesgare sådant påyrka, undersökas och föreslås,

huru långt och med hvad vilkor flottningsmanskap efter behovet för flottningen må berättigas att beträda enskilda jordegares område, äfvensom utlåtande afgifvas om andra förhållanden, hvilka för flottningens ordnande behöfva tagas i betraktande.

Sedan tillstädeskomne sakegare blifvit hörde, skall förrättningsmannen på stället i ärendet afgifva yttrande och förslag, meddela sakegarne innehållet deraf samt göra om deras anmärkningar anteckning uti instrumentet, hvilket derefter af förrättningsmannen utan dröjsmål till Guvernören insändes.

§ 4.

Efter det syneinstrumentet till Guvernören inkommit, bör Guvernören behandla saken i öfverensstämmelse med stadgandena om likartade ärenden uti förenämnda Nådiga förordning af den 23 Mars 1868 och, i fall frågan rörer något betydande fiske, jemväl infordra Inspektörens öfver fiskerierna utlåtande deri, samt derefter meddela utslag i ärendet och deri noga bestämma de vilkor och föreskrifter, som för flottning i vattendraget för omförmälda rättigheters betryggande böra iakttagas, äfvensom den afgift, som skall erläggas af dem, hvilka begagna i vattendraget nödiga flottningsanstalter.

Då laga kraft vunnet utslag i saken tillkommit, bör det delgifvas Forststyrelsen, som eger befordra detsamma till tryckning, för att såsom särskild ordningsstadga jemte föreskrifterna i denna förordning tjena till efterrättelse vid flottning i det vattendrag, som utslaget omfattar. Då förändrade förhållande sådant påkalla, må ny undersökning af flottlederna eller delar deraf vidtagas, och utslag, som derpå grundas, skall sedan tjena till efterrättelse, såsom sagdt är.

Om enskild person ansöker att på grund af utslag få, innan detsamma vunnit laga kraft, verkställa flottning, må sådant tillåtas, i fall sökanden hos Guvernören ställer säkerhet för all den ersättning honom kan ådömas, i händelse ändring i utslaget vinnes.

§ 5.

Äro anstalter och stående inrättningar af förenämnd beskaffenhet behöfliga för flottningens underlättande eller skyddande af andras egendom och fördel, ege Kronan företrädesrätt att desamma anlägga. Der-näst tillkommer rättigheten enskilda personer eller bolag, hvilka efter Guvernörens bepröfvande säkrast förmå inom beräknad lämplig tid utföra

arbetet samt ställa säkerhet för skador, som kunna härröra deraf, att flottningsanstalterna icke blifvit i ändamålsenligt skick underhållna. Sedan dylik inrättning blifvit fulländad, bör densamma af Distrikts-ingenjören eller annan dertill förordnad sakkunnig person afsynas och godkännas.

Befinnes sådan af enskilda personer eller bolag anlagd inrättning bristfällig, ege Guvernören på anmälan vid vite förpligta innehafvaren till bristernas afhjelpande eller efter omständigheterna på giltiga skäl förklara honom sin anläggningsrätt förlustig, i hvilket fall inrättningen skall genom offentlig auktion öfverlätas åt andra, som pröfvas lämpliga att den förestå och vidmakthålla samt därför ställa säkerhet. Om flottledens begagnande, innan de anmärkta bristerna blifvit afhjelpta, kan förorsaka betydligare skada, må Guvernören emellertid förbjuda slikt begagnande.

§ 6.

Innan flottning vidtager, bör virkets egare bland flottningsmanskapet utse en förman, som flottningen förestår, samt derom underrätta länsmanen i orten.

Der skilda egare tillhörigt virke flottas i samma vattendrag, skall enhvar af dem förse sitt gods med tydligt märke, som kan urskiljas från de enahanda märken, hvilka andra begagna. Virkets egare bör hvarje år, minst tre veckor förrän flottningen vidtager, vid vite af femtio mark, aflemna en teckning af sagde märke till länsmanen i orten, hvarest flottningen verkställes; och åligger det länsmanen att uti närmaste kyrkor låta kungöra så väl om förmanen för flottningen som om de virkesegare, hvilkas märken till honom aflemnats, samt hålla teckningarne af dessa märken till påseende för dem, som önska taga derom kännedom.

Om flottgods, som icke är märkt eller hvars märke under flottningen blifvit utplånadt, sammanblandas med andras gods, så att eganderätten dertill icke kan med säkerhet bestämmas, skall allt sådant gods fördelas emellan samtliga virkesegare i det förhållande enhvar af dem bevisligen är i afsaknad af virke, som han då haft under flottning i vattendraget.

§ 7.

Flottas samtidigt i ett vattendrag flere tillhörigt virke, skall enhvar af dem låta verkställa flottningen, så att han derigenom icke åstadkom-

mer för annan virkesegare hinder eller olägenhet, som skäligen kan undvikas. Uraktlåtes sådant och timar skada eller uppehåll, vare den virkesegare, hvilken sådant vållat, skyldig att dem godtgöra. Vederbörande polismyndighet ege ock på anmälan och efter skedd undersökning om förhållandet lemna den lidande parten sådan handräckning, som för betryggande af hans rätt finnes lagligen befogad.

§ 8.

Den som förestår eller inrättat sådan flottled, som i § 5 beskrifves, vare pliktig att godtgöra all skada, som kan förorsakas genom hans försummelse att hålla de för flottningen uppförda inrättningarne i behörigt stånd.

För all skada eller olägenhet, som inträffat genom virkesegarens eller flottningsmanskapets förvällande eller genom det flottade virket, vare virkesegaren ansvarig.

Ega flere del i virke, som förorsakat skada, svare de alla eller den af dem, som tillgång eger, för ersättningsens gäldande till den, som skadan lidit.

§ 9.

Då flottning sker på sådana ställen, hvarest förutses kan att flottningsmanskap måste beträda annans jord eller grund, eller att skada kan uppstå genom det flottade virket, vare den, som flottningen förestår, skyldig att derom underrätta vederbörande strandegare, antingen genom kungörelse i ortens kyrka, eller genom särskild anmälan hos strandegaren eller dennes ombud.

Timar sedan skada, skall förmannen för flottningsmanskapet, innan det flottade godset från trakten får vidare framskaffas, erbjuda sig att godtgöra skadan. Kunna parterna om ersättningen icke samsas, ega de hvardera utse en god man för att jemte en tredje, hvilken de utsedda tillkalla, pröfva skadan och bestämma den ersättning, som derföre bör utgifvas, jemte arvodet för deras förrättning och af hvem det bör gäldas. Hvad sälunda bestämmes, skall genast utbetalas eller säkerställas genom pant eller borgen, som blifvit af vederbörande myndighet godkänd.

Atnöjes ej egaren af virket med värderingen, hafve rätt att vid domstolen i orten, der skadan skett, göra saken anhängig och söka återvinning för det han utgifvit, i stad inom en månad och på landet vid det lagtima häradsting, som en månad derefter först infaller. Om den
som

som skadan lidit, icke nöjes med honom tillerkänd godtgörelse, må han i enahanda ordning vid samma domstol söka rättelse deri.

§ 10.

Uraktlåter förman att erbjuda och fullgöra ersättning, såsom i § 9 säges, må vederbörande länsman eller magistrat, på anmälan af den som skadan lidit, med qvarstad belägga så stor del af det under förmannens inseende ställda virke, som motsvarar ersättningen. Har denna ännu icke blifvit på förenämndt sätt bestämd, skall den af utsedde gode män först uppskattas. Godtgör icke virkesegaren inom fyra veckor derefter skadan och annan deraf föranledd kostnad, må det i qvarstad tagna virket genom länsmannens eller magistratens åtgärd medelst offentligt utrop försäljas samt skadeersättningen och kostnaderna ur de inflytande medlen gäldas.

Undandrager sig den, som skada lidit, att för skadans bestämmande utse värderingsman, eller är han frånvarande eller aflägsset boende och har han icke utsett på stället eller i dess närhet någon annan, som uti ifrågavarande afseende eger föra hans talan, hafve ej makt att förhindra flottningsgodsets fortskaffande eller begära qvarstad derå.

§ 11.

Missbrukar någon af flottningmanskap rättigheten att beträda stränderna invid flottled och gör der skada eller ohägn, vare den skyldige förfallen till ansvar för åverkan eller annan öfverträdelse enligt lag, och böte dessutom efter omständigheterna från tjugu till tvåhundra mark. Försummar förman, som flottning förestår, att uti sådant afseende handhafva behörig tillsyn öfver manskapet, böte ock han från tjugu till tvåhundra mark.

Gör en virkesegare eller förman för flottning åt en annan förfång, och sker det af bristande uppmärksamhet, värdslöshet eller uppsåt, fälles den skyldige att böta från femtio till femhundra mark. Lag samma vare, om förfång göres åt strandegare, såsom då flottgods qvarhålles på hans område längre tid än nödigt eller medgifvet är, eller om de föreskrifter öfverträdas, som jemlikt §§ 2 och 4 blifvit för särskilda flottleders begagnande fastställda.

Hvar som af ondt uppsåt skadar bommar eller andra för flottning gjorda anstalter, eller lägger i flottled stängsel eller annat för att dymedelst hindra flottning, plikte från ett hundra till ett tusen mark.

Stämplad någon annans virke med sitt märke, i afsigt att tillägna sig detsamma, straffes han enligt lag.

I alla dessa fall vare den skyldige jemte virkessegaren förbunden att ersätta den skada, som genom hans förvällande uppkommer. Sakegare dock obetaget att i de uti 2 mom. 8 § omnämnda fall omedelbart söka virkessegaren, hvilken derefter eger hålla sig till den skyldige.

Förenämnda böter gå till treskiftes efter allmän lag, och i fall de icke utgå, skola de förvandlas till fängelse vid vatten och bröd, motsvarande en tredjedel af det ådömda bötesbeloppet.

§ 12.

Denna förordning träder i verksamhet den 1 Maj 1873, sålunda likväl att alla de vilkor och påbud, som bero af de i §§ 2, 3 och 4 omnämnda syner och utslag, icke tillämpas förrän den 1 Juli 1875, så framt rättsförhållandena i detta afseende icke blifvit redan dessförinnan för ett eller annat vattendrag fullständigt ordnade, i hvilket fall författningen derefter får i hela dess vidd på dessa ställen tillämpas.

Förordningen gäller icke i afseende å gränsfloderna emot konungarikena Sverige och Norge.

Det alle, som vederbör, till underdånig efterrättelse länder. Helsingfors, den 24 Mars 1873.

Enligt Hans Kejsrerliga Maj:ts Eget Beslut och i Dess Höga Namn,

Dess tillförordnade Senat för Finland:

Otto af Schultén. E. af Forselles. K. Furuhjelm. H. Molander.

Eugen von Knorring. J. A. von Born. Oscar Norrmén. J. Snellman.

A. Mechelin. J. D. Dahl. Vict. Wasustjerna. V. von Haartman.

Albert Nykopp. A. Brunou. Emil Lönnblad.

J. F. Pipping.